

Arrest

nr. 254 451 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 25 december 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 6 januari 2020 om internationale bescherming. Op 3 december 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in San Salvador op X 1975. U woonde in de kolonie Medica tot februari 2019 met uw vrouw (A. T. C. D. R. (...)) en de twee zonen, B. (...) en K. (...). U hebt een zoon B. (...) (°1993) uit een vorige relatie, en samen met uw vrouw nog een zoon K. (...) (°1997). Zij vluchtten naar Spanje op respectievelijk 1 april 2019 en 1 februari 2019. Op 2 februari 2019 verhuisde u met uw vrouw naar de kolonie Zacamil. U en uw vrouw waren allebei advocaten in El Salvador en werkten sinds enkele jaren samen in jullie eigen advocatenkantoor, genaamd B. R. E. (...).

Op 15 december 2018 ging uw zoon K. (...) zijn vriendin bezoeken in San Pedro Perulapan. Bendeleden van MS-13 kwamen te weten dat hij zich in hun zone bevond, K. (...) werd via de zus van zijn vriendin verwittigd en vluchtte naar uw schoonzus in Ciudad Delgado. Op 28 december 2018 waren beide zonen bij uw schoonzus toen bendeleden aan de deur klopten. De bendeleden wouden dat ze met hen zouden samenwerken en wisten dat jullie, hun ouders, advocaten waren. Na deze gebeurtenissen konden jullie jullie zonen overtuigen naar Spanje te vluchten. B. (...) vertrok twee maanden later aangezien hij eerst nog enkele documenten van de universiteit wou bekomen om in Spanje verder te kunnen studeren.

Op 2 februari 2019 vertelde de conciërge van jullie appartementsgebouw in de kolonie Medica dat twee mannen naar jullie waren komen vragen. Ze wouden samenwerken en wouden dat jullie enkele bendeleden zouden verdedigen in rechtszaken. Jullie besloten hierna te verhuizen naar de kolonie Zacamil. Het advocatenkantoor bleef in de kolonie Medica.

Op 12 augustus 2019 vertelde de conciërge dat een bendelid van de bende 18 was langsgekomen en dat hij 5000 dollar vroeg en opnieuw dat jullie enkele bendeleden zouden verdedigen in rechtszaken. U besloot via de conciërge 1000 dollar te overhandigen. Een kleine maand later, op 4 september 2019, kwam dat bendelid opnieuw langs bij de conciërge en vroeg opnieuw naar het geld en de samenwerking, en bedreigde hij jullie met de dood indien jullie niet zouden gehoorzamen.

Op 7 september 2019 namen jullie de beslissing om ook het advocatenkantoor van de kolonie Medica naar de kolonie Zacamil te verhuizen en van thuis uit te werken. Jullie zagen nog enkele klanten, waarmee jullie afspraken op openbare plaatsen.

Ondertussen kochten jullie op 10 november 2019 vliegtickets voor een reis naar Brussel. Deze reis was bedoeld om jullie te kunnen ontspannen en daarnaast wou uw vrouw al langer de stad Brugge bezoeken. De terugreis was voorzien op 16 januari 2020.

Van 11 tot 12 december 2019 verbleven u en uw vrouw voor een nacht bij uw schoonzus in Ciudad Delgado, toen op 12 december in de ochtend een jongere aan de deur stond. Hij vroeg waarom jullie jullie daar aan het verstoppen waren en eiste opnieuw dat jullie hen zouden bijstaan in enkele strafzaken. Hierna vertrokken jullie meteen terug naar het huis in de kolonie Zacamil. Op 14 december 2019 diende u klacht in bij de autoriteiten van uw land.

Op 24 december 2019 namen jullie het vliegtuig vanuit El Salvador en op 25 december 2019 kwamen jullie aan in België. Eenmaal hier besloten jullie om niet meer terug te keren. Op 6 januari 2020 hebben jullie een verzoek tot internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Sinds jullie in België zijn, zouden de bendeleden nog enkele keren bij uw schoonzus in Ciudad Delgado zijn langs geweest, en ook zouden ze in de kolonie Zacamil naar jullie zijn komen vragen. Op 31 januari 2020 en eind juli 2020 zouden de bendeleden bij uw schoonzus gevraagd hebben naar jullie en beledigden ze uw vrouw. Op 6 september 2020 kwamen de bendeleden langs de kolonie Zacamil en vroegen ze aan de bewaker waar jullie waren. Ook op 7 oktober 2020 keerde een jongere terug die de 'patronus' wou spreken.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende 18 dienen te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen, jullie diploma's, documenten van het advocatenkantoor, badges van jullie beroep als advocaat, voorbeelden van een factuur voor geleverd werk als advocaat, een lijst van notarissen, een document met de Facebook-pagina van het advocatenkantoor, enkele nieuwsartikelen over bendedegeweld in El Salvador en krantenartikelen over advocaten in El Salvador, het bewijs van de aankoop van de vliegtickets op 10 november 2019, de kaarten van verblijf als vluchteling van de zonen

in Spanje, een verslag van de psychologe van uw vrouw in België (dd. 9 november 2020) en een kopie van de klacht op 14 december 2019 in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw vrouw niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de door u en uw partner aangehaalde problemen met afpersingen, dient vooreerst opgemerkt te worden dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit de door u aangehaalde problemen en deze afgelegd door uw partner blijkt dat de reden waarom benedeleden u in de periode van december 2018 tot december 2019 afpersten puur crimineel en economisch van aard was. Jullie kunnen dan ook niet als vluchteling worden erkend. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat er vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees.

Wat betreft het incident dat uw zoon K. (...) op 15 december 2018 zou hebben meegemaakt, dient te worden opgemerkt dat deze feiten geen aantoonbaar verband hebben met jullie beweerde problemen. Immers is dit incident met betrekking tot jullie zoon K. (...) met de bende MS-13 in San Pedro Perulapan niet gelinkt aan jullie problemen in El Salvador aangezien het een andere bende betreft (CGVS, p.2 en 7). Bij dat eerste incident was uw zoon K. (...) in een verkeerde zone en bedreigde de bende MS-13 hem indien hij zich daar opnieuw zou begeven (CGVS, p.2; 7, CGVS. (...)B, p.7). De bedreiging was bovendien niet rechtstreeks, en het was de zus van zijn vriendin die het aan K. (...) vertelde aan de telefoon (CGVS. (...)B, p.11). Gevraagd of de ouders van de vriendin van K. (...) nog problemen hebben ondervonden met de benedeleden, verklaart u dat de vriendin van K. (...) nu bij K. (...) in Madrid woont en

dat u de situatie daar niet dus niet kent (CGVS. (...)B, p.11). Uit niets blijkt dat u een vrees zou moeten koesteren voor de bende MS-13 in San Pedro Perulapan.

Enkele weken later, namelijk op 28 december 2018 zouden bendeleden K. (...) en B. (...) hebben aangesproken aan het huis van uw schoonzus (CGVS, p.7; CGVS. (...)B, p.8). Ze wouden dat ze met hen zouden samenwerken en ze zouden hebben geweten dat jullie, hun ouders, advocaten waren. Na dit incident overtuigden jullie hen om uit El Salvador te vluchten, en één maand later, op 1 februari 2019 nam K. (...) het vliegtuig naar Spanje (CGVS, p.9; CGVS. (...)B, p.8). B. (...) moesten jullie blijkbaar nog langer overtuigen, en hij nam op 1 april 2019 het vliegtuig naar Spanje nadat hij de nodige documenten voor de universiteit in orde had gebracht (CGVS, p.5 en 9). Dat jullie K. (...) en B. (...) moesten overtuigen te vluchten uit El Salvador en dat B. (...) maar liefst twee maanden na K. (...) vertrok, ondermijnt de ernst van de vrees voor vervolging door de bendeleden. Bovendien blijkt uit jullie asielrelaas allerm minst dat B. (...) en K. (...) in de maand(en) voor het vertrek uit El Salvador nog verdere problemen zouden hebben gekend.

Op 2 februari 2019, ongeveer een maand na het incident met K. (...) en B. (...) en de bende 18, zou de bende contact met jullie hebben opgenomen, zij het dat dit onrechtstreeks gebeurde (CGVS, p.9 en 14; CGVS. (...)B, p.3 en 8). Jullie conciërge van het appartementsgebouw in de kolonie Medica vertelde dat twee bendeleden zouden zijn langsgekomen. Ze eisten 5000 dollar en wouden dat jullie hen zouden helpen in strafzaken (CGVS. (...)B, p.8). Na dit incident verhuisden jullie naar de kolonie Zacamil (CGVS. (...)B, p.9). Jullie werkten nog in het advocatenkantoor in de kolonie Medica, maar probeerden minder ter plaatse te komen (CGVS, p.6; CGVS. (...)B, p.11). Na dit incident ondervonden jullie geen verdere problemen met de bendeleden (CGVS, p.14 en 15; CGVS. (...)B, p.9): op geen enkel moment werden jullie geconfronteerd met bendeleden die het geld kwamen innen of hun eis om samenwerking kracht bijzetten, hoewel jullie al die tijd actief bleven in het advocatenkantoor. Dergelijk gebrek aan daadkracht valt maar moeilijk te rijmen met het niets ontziende karakter dat u deze bende aanmeet.

Pas zes maanden later, op 12 augustus 2019, zou een bendelid opnieuw zijn langsgekomen bij de conciërge in de kolonie Medica (CGVS, p.9 en 14). Hierop besloot u via de conciërge 1000 dollar aan het bendelid te overhandigen (CGVS, p.10; CGVS. (...)B, p.12). De conciërge vertelde u dat op 4 september 2019 het geld zou zijn opgehaald. Het bendelid vermeldde daarbij nog altijd te willen samenwerken met jullie en uitte doodsbedreigingen indien jullie zouden weigeren hen te helpen (CGVS, p.10). Het CGVS merkt op dat het toch wel merkwaardig is dat elke communicatie met deze bende via derden verliep. Er kan niet worden ingezien waarom deze bende zich niet rechtstreeks tot u zou wenden. De bendeleden informeerden enkel de conciërge van het appartementsgebouw in de kolonie Medica, en kwamen pas bij het huis in de kolonie Zacamil toen jullie al in België waren. U beweert nochtans dat de bendeleden zich in de gemeenschap tegenover jullie wijk in de kolonie Zacamil bevonden (CGVS, p.13; CGVS. (...)B, p.4). De bendeleden hebben jullie ook nooit telefonisch gecontacteerd (CGVS. (...)B, p.11). Dat de bendeleden nooit tot bij jullie konden komen toen jullie nog in El Salvador waren, maar wel tot bij uw schoonzus in Ciudad Delgado, en dan na jullie vertrek opnieuw bij uw schoonzus en wel bij het huis in de kolonie Zacamil, is merkwaardig.

Wat er ook van zij, op 7 september 2019 zouden jullie hebben besloten het advocatenkantoor van de kolonie Medica te verhuizen naar jullie verblijfplaats in de kolonie Zacamil (CGVS, p.11). Dient te worden opgemerkt dat u na de verhuis naar de kolonie Zacamil geen verdere problemen heeft gehad met de bendeleden (CGVS, p.14 en 15). Men vroeg u niet langer te werken voor hen, noch eiste de bende bijkomende betalingen hoewel er initieel toch 5000 dollar gevraagd werd. Opnieuw rijzen er ernstige twijfels bij deze beweerde handelswijze.

Het was pas drie maanden later, toen jullie besloten naar uw schoonzus in Ciudad Delgado te gaan in de nacht van 11 op 12 december 2019, dat jullie opnieuw problemen zouden hebben ondervonden met de bende (CGVS, p.11). Het is opmerkelijk dat jullie terugkeerden naar deze plaats. Immers is dit de plaats waar de bendeleden jullie zonen op 28 december 2018 zouden hebben bedreigd. Dat u zich op deze manier blootstelde aan de bende, doet ernstige vragen rijzen bij de zogenaamde vrees die u op dat moment had. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat jullie daar quasi onmiddellijk gevonden werden, terwijl de bendeleden jullie tijdens jullie langdurig verblijf in jullie eigen huis in de kolonie Zacamil nooit bezocht of aangesproken hebben. Jullie "veronderstelden dat niemand het huis wist zijn." (CGVS, p.14). Nochtans hebben de bendeleden deze locatie achteraf dan wel kunnen opsporen, wel zeer toevallig nadat jullie uit El Salvador waren gevlucht.

Ook andere verklaringen doen ernstige twijfels rijzen bij de verklaarde *modus operandi* van de bendeleden. Nadat ze al op 28 december 2018 tegen B. (...) en K. (...) zeiden dat ze met jullie als advocaten wouden samenwerken, hebben de bendeleden nooit concreet gezegd wat jullie moesten doen of meer informatie over de rechtszaken gegeven (CGVS, p.14; CGVS. (...)B, p.12). Uw vrouw antwoordt op de vraag of de bendeleden ooit verteld hebben over de rechtszaken dat het nooit zover is gekomen (CGVS. (...)B, p.12). Bovendien bleef het nog altijd bij het uiten van dezelfde bedreigingen van in februari 2019, waarbij zij geld en samenwerking vroegen, maar gingen de bendeleden niet over tot verdere actie toen jullie daar niet op in gingen. Ze vroegen op 12 december 2019 waarom jullie bij uw schoonzus waren en eisten nogmaals met hen samen te werken (CGVS, p.11; CGVS. (...)B, 10). Echter, bij elke bedreiging lieten de bendeleden na om te verduidelijken wat de samenwerking juist inhield, en werd niks concreet afgesproken. Dat u geen informatie heeft over wat die samenwerking zou inhouden voor u en uw partner, is toch wel zeer merkwaardig.

Voorts stelt het CGVS zich vragen bij jullie manier van handelen sinds de bedreigingen door de bendeleden zouden hebben plaatsgevonden.

Zo is het merkwaardig dat jullie tot na het incident op 12 december 2019 wachtten met het indienen van een klacht (CGVS, p.13; CGVS. (...)B, p.12). De klacht betrof enkel het incident op 12 december, en het feit dat jullie toen het kantoor zouden hebben gesloten (CGVS. (...)B, p.12), merkwaardig genoeg niet wat er voorafgaand allemaal zou zijn gebeurd. Uw vrouw verklaarde dat het belangrijk was om klacht neer te leggen aangezien de bendeleden mensen ontvoeren en ze wou dat er een spoor zou zijn voor familie en kinderen, en zodat de politie een onderzoek zou starten (CGVS. (...)B, p.12). Het feit dat u heeft nagelaten om zich te informeren over de stand van zaken, ondermijnt evenwel in sterke mate uw geloofwaardigheid en doet twijfelen aan de intenties waarmee u naar de autoriteiten stapte. Gevraagd of u nog iets hebt gehoord over de klacht antwoordt uw vrouw dat jullie niks meer vernamen: "Ik denk dat ze het niet meer opgevolgd hebben, want ze konden me niet meer contacteren", zo zegt zij daarover (CGVS. (...)B, p.12). Er kan evenwel wel degelijk verwacht worden dat jullie, ook als advocaten bekend met het rechtssysteem, meer betrokken zouden zijn hierbij. Een en ander doet toch vermoeden dat u deze klacht louter indiende met het oog op het verwerven van "bewijs" voor uw asielaanvraag.

Verder is het feit dat jullie op 10 november 2019 vliegtickets kochten voor een plezierreis, midden in de bedreigingen door bendeleden, opmerkelijk te noemen (CGVS, p.7). De reis was bedoeld voor uw vrouw om zich te kunnen ontspannen (CGVS, p.13 en 16; CGVS. (...)B, p.5), blijkbaar niet om te ontsnappen aan de doodsb bedreigingen vanwege de bendeleden. Dit ondermijnt andermaal jullie zagezegde nood aan bescherming. U verklaart zelf ook dat de "vlucht was bedoeld om weg te zijn, niet met de bedoeling om te blijven" (CGVS, p.13). Dat jullie besloten de reis te laten doorgaan, ook na het incident op 12 december 2019, maar dan na enkele dagen na jullie aankomst in België toch beslisten in om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (CGVS, p.7; CGVS. (...)B, p.6), doet vragen rijzen bij de verklaringen over de oorspronkelijke reden voor jullie reis naar België. Gevraagd aan uw vrouw waarom jullie dan toch besloten in België te blijven en een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, antwoordt ze dat ze zich slecht voelde, en dat u daarop zei: "Waarom blijven we dan niet hier?" (CGVS. (...)B, p.5-6). Jullie bleven vaag in jullie verklaringen over de reis naar België, de intentie van deze reis en het moment waarop jullie beslisten niet meer terug te keren naar El Salvador.

Verder wijst het CGVS nog op het weinig aannemelijke vervolg van uw problemen sinds het vertrek uit El Salvador. Met name het feit dat de bende sinds jullie verblijf in België plots wel actief naar jullie op zoek zou zijn, lijkt in schril contrast met hoe zij eerder zouden hebben gehandeld.

Sinds jullie verzoek tot internationale bescherming in België zouden de bendeleden wel tot aan de toegangspoort van de kolonie Zacamil zijn gekomen en zouden ze nog tweemaal bij uw schoonzus in Ciudad Delgado zijn langsgeweest. Op 31 januari 2020 zouden bendeleden bij haar op bezoek zijn geweest (CGVS, p.12; CGVS. (...)B, p.2). Eind juli zouden de bendeleden opnieuw aan haar deur gestaan hebben en naar uw vrouw gevraagd hebben (CGVS, p.12, CGVS. (...)B, p.10). Op 6 september 2020 zouden bendeleden tot bij de bewaker aan het huis in de kolonie Zacamil gekomen zijn (CGVS, p.13; CGVS. (...)B, p.11). Op 7 oktober 2020 werd u gebeld door uw broer die vertelde dat dezelfde jongere van 6 september was teruggekeerd, en dat hij vroeg om de 'patronus' te spreken en dat hij met de 'bazen wou samen zitten' (CGVS, p.13; CGVS. (...)B, p.11). Het is niet geloofwaardig dat de bende zou wachten tot na uw vertrek uit El Salvador om met u samen te zitten en een en ander te bespreken. Bovendien filmde uw broer het zagezegde bendelid (CGVS, p.3 en 17; CGVS. (...)B, p.4 en 11). Dat hij zich zo dicht bij een persoon zou begeven die jullie met de dood bedreigde en gedurende

enkele minuten bleef filmen, ondermijnt de vrees voor de benedeleden en doet vermoeden dat hier een en ander in scène werd gezet.

Verder stelt het CGVS vast dat zowel uw schoonzus en uw broer op de plaatsen wonen waar de benedeleden meerdere keren zijn langsgekomen (CGVS, p.3 en 16-17). U verklaart daarbij eerst dat zij nu ook rechtstreeks bedreigd worden door de benedeleden (CGVS, p.13), maar als er later gevraagd wordt waarom zij hun huidige woonplaatsen blijven behouden en waarom zij geen klacht indienen tegen de benedeleden, verklaart u dan weer dat zij niet rechtstreeks bedreigd worden (CGVS, p.3 en 16-17; CGVS. (...)B, p.12). Dat u hieromtrent weinig eenduidige verklaringen aflegt, moge duidelijk zijn.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat jullie profielen als advocaten op zich evenmin volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat ervoor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Bovendien verklaart uw vrouw enkele jaren geleden een advocaat gekend te hebben die afgeperst werd door benedeleden, maar ze heeft geen idee wat nadien gebeurd is (CGVS. (...)B, p.5). Dat ze hier niet meer over weet of naliet hierover te informeren, ondermijnt de ernst van jullie verklaarden vrees voor de benedeleden.

De som van alle voorgaande vaststellingen betekent dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk persoonlijk geïsoleerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat u daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, evenmin dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen

systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, de diploma's en andere certificaten van u, uw vrouw, en de foto's en het bewijs van jullie praktijk bevestigen jullie identiteit, herkomst en beroepsactiviteiten, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft de video's moet worden opgemerkt dat aan dergelijke beelden geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De aangifte bij de politie door u en uw partner op 14 december 2019 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw eigen verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

De factuur van het reisagentschap toont dan weer aan wanneer jullie de reis naar België kochten, namelijk op 10 november 2019, wat hier niet wordt betwist.

Ook de nieuwsartikelen over bendegeweld in El Salvador en krantenartikelen voor advocaten in El Salvador die jullie neerleggen houden geen verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in de verschillende regio's in El Salvador.

De kopie van het attest van M. A. F. (...) dd. 9 november 2020 geeft enkel aan dat uw vrouw een psychologe zag inzake jullie problemen en de vlucht uit El Salvador en inzake de dood van haar vader. Dit verslag heeft een subjectief karakter daar deze enkel de verklaringen van uw vrouw bevat.

De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die door uw advocaat aan het CGVS werden overgemaakt, betreffen louter de schrijfwijze van bepaalde woorden of kleine nuances in de vertaling (bijvoorbeeld wassen/douchen of toevoeging terrorist als vernoeming bendelid), meer niet. Ze zijn dan ook niet van aard de voorgaande conclusies in dit verband te wijzigen.

Voor de volledigheid kan worden aangegeven dat het CGVS in het geval van uw vrouw eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een El Salvadoraans staatsburger, geboren in La Libertad op 2 november 1974. U woonde in de kolonie Medica tot februari 2019 met uw man (M. E. R. E. (...)) en de twee zonen, B. (...) en K. (...). Jullie hebben samen een zoon, K. (...) (°1997), en uw man heeft een zoon uit een vorige relatie, B. (...) (°1993). Zij vluchtten naar Spanje op respectievelijk 1 februari 2019 en 1 april 2019. Op 2 februari 2019 verhuisde u met uw man naar de kolonie Zacamil. U en uw man waren allebei advocaten in El Salvador en werkten sinds enkele jaren samen in jullie eigen advocatenkantoor, genaamd B. R. E. (...).

Op 15 december 2018 ging uw zoon K. (...) zijn vriendin bezoeken in San Pedro Perulapan. Bendeleden van MS-13 kwam te weten dat hij zich in hun zone bevond, K. (...) werd via de zus van zijn vriendin verwittigd en vluchtte naar uw schoonzus in Ciudad Delgado. Op 28 december 2018 waren beide zonen bij uw zus toen bendeleden aan de deur klopten. De bendeleden wouden dat ze met hen zouden samenwerken en wisten dat jullie, hun ouders, advocaten waren. Na deze gebeurtenissen konden jullie beide zonen overtuigen naar Spanje te vluchten. B. (...) vertrok twee maanden later aangezien hij eerst nog enkele documenten van de universiteit wou bekomen om in Spanje verder te kunnen studeren.

Op 2 februari 2019 vertelde de conciërge van jullie appartementsgebouw in de kolonie Medica dat twee mannen naar jullie waren komen vragen. Ze wouden samenwerken en wouden dat jullie enkele bendeleden zouden verdedigen in rechtszaken. Jullie besloten hierna te verhuizen naar de kolonie Zacamil. Het advocatenkantoor bleef in de kolonie Medica.

Op 12 augustus 2019 vertelde de conciërge dat een bendelid van de bende 18 was langsgeslagen en dat hij 5000 dollar vroeg en opnieuw dat jullie enkele bendeleden zouden verdedigen in rechtszaken. Uw man besloot via de conciërge 1000 dollar te overhandigen. Een kleine maand later, op

4 september 2019, kwam dat bendelid nogmaals langs bij de conciërge en vroeg opnieuw naar het geld en de samenwerking, en bedreigde hij jullie met de dood indien jullie niet zouden gehoorzamen.

Op 7 september 2019 namen jullie de beslissing om ook het advocatenkantoor van de kolonie Medica naar de kolonie Zacamil te verhuizen en van thuis uit te werken. Jullie zagen nog enkele klanten, waarmee jullie afspraken op openbare plaatsen.

Ondertussen kochten jullie op 10 november 2019 vliegtickets voor een reis naar Brussel. Deze reis was bedoeld om jullie te kunnen ontspannen en daarnaast wou u al langer de stad Brugge bezoeken. De terugreis was voorzien op 16 januari 2020.

Van 11 tot 12 december 2019 verbleven u en uw man voor een nacht bij uw zus in Ciudad Delgado, toen op 12 december in de ochtend een jongere aan de deur stond. Hij vroeg waarom jullie daar aan het verstoppert waren en eiste opnieuw dat jullie hen zouden bijstaan in enkele strafzaken. Hierna vertrokken jullie meteen terug naar het huis in de kolonie Zacamil. Op 14 december 2019 diende u klacht in bij de autoriteiten van uw land.

Op 24 december 2019 namen jullie het vliegtuig vanuit El Salvador en op 25 december 2019 kwamen jullie aan in België. Eenmaal hier besloten jullie om niet meer terug te keren. Op 6 januari 2020 hebben jullie een verzoek tot internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Sinds jullie in België zijn, zouden de bendeleden nog enkele keren bij uw zus in Ciudad Delgado zijn langs geweest, en ook zouden ze aan de kolonie Zacamil naar jullie zijn komen vragen. Op 31 januari 2020 en eind juli 2020 zouden de bendeleden bij uw zus gevraagd hebben naar jullie en beledigden ze u. Op 6 september 2020 kwamen de bendeleden langs de kolonie Zacamil en vroegen ze aan de bewaker waar jullie waren. Ook op 7 oktober 2020 keerde een jongere terug die de 'patronus' wilde spreken.

Jullie verklaren niet terug te kunnen naar El Salvador waar jullie de bende 18 dienen te vrezen.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten, identiteitskaarten en rijbewijzen, jullie diploma's, documenten van het advocatenkantoor, badges van jullie beroep als advocaat, voorbeelden van een factuur voor geleverd werk als advocaat, een lijst van notarissen, een document met de Facebook-pagina van het advocatenkantoor, enkele nieuwsartikelen over bendege geweld in El Salvador en krantenartikelen over advocaten in El Salvador, het bewijs van de aankoop van de vliegtickets op 10 november 2019, de kaarten van verblijf als vluchteling van de zonen in Spanje, een verslag van de psychologe die u ziet in België (dd. 9 november 2020) en een kopie van de klacht op 14 december 2019 in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Zo bevat de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook het CGVS kon geen bijzondere procedurele noden vaststellen. De psychische problemen waarvan sprake in het attest van 9 november 2020 stonden het afleggen van verklaringen niet in de weg.

Immers bleek tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u zeer capabel was om te antwoorden op de vragen en was uw relaas geheel in lijn met dat van uw man. Voorts werd bij aanvang van het onderhoud onder meer de mogelijkheid aangestipt om op elk moment een pauze te vragen en maakte u op geen enkel moment melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de procedure zou verhinderen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die uw man, M. E. R. E. (...), in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald. In het kader van zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"(...)"

De door jullie neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Jullie paspoorten, identiteitskaarten, de diploma's en andere certificaten van u en uw man, en de foto's en het bewijs van jullie praktijk bevestigen jullie identiteit, herkomst en beroepsactiviteiten, zaken die hier niet ter discussie staan. Deze documenten tonen niet aan dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft de video's die zijn opgestuurd moet worden opgemerkt dat aan dergelijke beelden geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De aangifte bij de politie door u en uw partner op 14 december 2019 kan de bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze stukken zijn immers louter een weergave van uw eigen verklaringen. Zij zeggen met andere woorden niets over het waarheidsgehalte van deze verklaringen.

De factuur van het reisagentschap toont dan weer aan wanneer jullie de reis naar België kochten, namelijk op 10 november 2019, wat hier niet wordt betwist.

Ook de nieuwsartikelen over bendegeweld in El Salvador en krantenartikelen voor advocaten in El Salvador die jullie neerleggen houden geen verband met de door u ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in de verschillende regio's in El Salvador.

De kopie van het attest vanwege M. A. F. (...) dd. 9 november 2020 geeft enkel aan dat u een psychologe zag inzake jullie problemen en de vlucht uit El Salvador en inzake de dood van uw vader. Dit verslag heeft een subjectief karakter daar dit enkel uw verklaringen bevat.

De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die door uw advocaat aan het CGVS werden overgemaakt, betreffen louter de schrijfwijze van bepaalde woorden of kleine nuances in de vertaling (bijvoorbeeld wassen/douchen of toevoeging terrorist als vernoeming bendelid), meer niet. Ze zijn dan ook niet van aard de voorgaande conclusies in dit verband te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen geven een inhoudelijke toelichting bij de bepalingen die zij *in casu* van toepassing achten en voeren vervolgens in hoofdorde aan dat hen *in casu* de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. Zij lichten dit als volgt toe:

"De wet van 15 december 1980 bepaalt uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen" (artikel 48/6, §5, c)).

1.1. Inleidende opmerking

- *Twee verzoekers met éénzelfde relaas*

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat in dit dossier twee familieleden (een koppel) een asielaanvraag hebben ingediend op basis van dezelfde asielmotieven.

De asielrelazen zijn gelijklopend.

Er wordt echter voor elke verzoekende partij een afzonderlijk beroep ingediend gezien er sprake is van twee broers en een nicht en niet een getrouwd koppel.

Het feit dat verschillende personen dezelfde asielmotieven aanhalen heeft uiteraard niet alleen implicaties betreffende de vorm van de verklaringen maar ook betreffende de inhoud.

De aanwezigheid van twee verschillende personen impliceert een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen. Het is van belang dat verwerende partij de verschillende persoonlijkheden, emoties en het verleden van eenieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken.

Er dient te worden benadrukt dat eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd logisch voortvloeit uit het feit dat de verzoekers twee verschillende personen zijn.

Deze verschillen hoeven niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd.

Men herinnert verwerende partij aan de basisprincipes hieromtrent.

Het CGVS verliest echter het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief clement zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronnd worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden⁴.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat « (...) »⁵ (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : De beoordeling van het subjectieve clement impliceert noodzakelijkerwijs een beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker, aangezien de psychologische reacties van personen niet noodzakelijkerwijs identiek zijn in dezelfde omstandigheden).

De UNHCR acht verder dat, hoewel de vrees op het eerste gezicht niet als redelijk wordt beschouwd, de vrees gerechtvaardigd kan zijn gezien alle omstandigheden eigen aan de zaak⁶.

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen" (artikel 48/6, §5, c)).

- *Psychologische toestand van tweede verzoekster*

Er werd in het kader van de asielprocedure een psychologisch attest neergelegd namens Mevrouw C. D. R. A. T. (...) vanwege haar psycholoog, Mevrouw A. F. M. (...). Men dient in dit verband de nadruk te leggen op het feit dat verzoekers reeds sinds hun aankomst om psychologische bijstand vroegen maar dat deze slechts veel later werd uitgevoerd.

Er wordt amper verwezen naar de inhoud van het neergelegde attest terwijl dit wel relevant is in de analyse van het dossier. Zo verwacht verwerende partij voortdurend van verzoekers dat zij achterhalen wat er met hun klacht is gebeurd, hoe de situatie in hun land is op dit moment en hun familieleden

hierover bevragen, terwijl de psycholoog van verzoekster dit specifiek aan verzoekster afraadde om haar mentale gezondheid te beschermen.

Inderdaad, wanneer een persoon gewag maakt van een persoonlijke vervolging waaruit trauma's voortvloeiden in het land van herkomst dient verwerende partij haar vereisten omtrent de opvolging van de zaak hieraan te melen. Zij wordt geacht met redelijkheid haar analyse uit te voeren en verzoekers niet aan gevaar te onderschikken (door teveel vragen te stellen en te onderzoeken naar hun zaak in land van herkomst) of een buitensporige bewijslast op te leggen.

1.2. De argumenten van de bestreden beslissing

a. Betreffende de vervolging van K. (...) en B. (...), de zonen van verzoekers

Verwerende partij verklaart dat er geen link is tussen de vervolging die de zonen van verzoekers kenden en de vrees van verzoekers zelf.

Er dient echter te worden opgemerkt dat K. (...) en B. (...) een eerste keer inderdaad werden aangesproken door bendeleden van de MS-13 omdat zij in de verkeerde zone waren (San Pedro Perulapan). Echter, bendes staan er bekend voor om snel linken te leggen met de resterende familieleden in geval van bedreigingen, waardoor de bedreiging die ten aanzien van één persoon wordt geuit, ook gevaarlijke consequenties kan hebben voor de resterende leden van het kerngezin van die persoon. In die zin kan de verwerende partij dit gegeven niet zomaar opzijschuiven door te stellen dat er geen enkele implicatie is voor de ouders van K. (...) en B. (...). Dit eerste incident zorgde ervoor dat de familie reeds een eerste keer kwetsbaar werd opgesteld en gekend was door de bende.

Bovendien blijkt uit het tweede incident in verband met de zonen van verzoekers, op 28.12.2018, dat de bendeleden toen te kennen gaven dat ze wisten dat de ouders advocaten waren, waardoor het gezin nu als persoonlijk gevisieerd kon worden beschouwd (p. 7-8 GV verzoeker).

Verzoeker vermeldde om die reden steeds het "sneeuwbaaleffect" tijdens zijn verhoor (p. 7 e.v. GV verzoeker).

b. Betreffende het gebrek aan incidenten na de verhuis

Verwerende partij verwondert zich over het feit dat er geen incidenten meer plaatsvonden na het feit dat verzoekers verhuisden naar de kolonie Zacamil en verder werkten in de kolonie Medica. De bendeleden kwamen immers nooit in persoon op het kantoor of bij verzoekers' thuis geld innen of hun eis kracht bijzetten.

Dit argument is echter ongegrond. Verzoekers trachtten immers reeds een maximum aan voorzorgsmaatregelen te nemen om zich te beschermen tegen de bendeleden. Dit begon bij een eerste fysieke verhuis om afstand te nemen van de kolonie Medica, waar ze bleven werken maar echter minder vaak ter plaatse kwamen.

Bovendien vond de volgende doodsb bedreiging plaats in augustus 2019, oftewel slechts enkele maanden na het vorig incident in februari, wanneer twee bendeleden langskwamen bij de conciërge van het appartementsgebouw in Medica.

Aanhalen dat er zich geen incidenten meer voordeden vindt dus geen grondslag in het feitenrelaas en is te relativiseren aangezien er wel een nieuw incident plaatsvond in augustus hetzelfde jaar.

c. Betreffende het gebrek aan incidenten in Zacamil na augustus 2019

Men dient op te merken dat het huis in Zacamil een bijzondere beveiliging had, nl. een bewaker (doorman) waardoor de bendes ontmoedigd werden om het huis met gemak te betreden. Ook kan niet worden uitgesloten dat het profiel en de status van verzoekers enige ontmoediging bij de bendes veroorzaakte om rechtstreeks contact aan te leggen, maar er een voorkeur werd gegeven aan het doorgeven van berichten via andere mensen.

Het doel van de bende wijzigde hier enigszins in de zin dat hun enige objectief nu was om verzoekers te ontmoeten. Het geld was slechts een minder belangrijk gegeven, de bendes waren vooral geïnteresseerd in de professionele en intellectuele meerwaarde van verzoekers, die de bendeleden zouden kunnen helpen in hun problemen met de wet.

Verzoeker gaf ook tijdens het verhoor meermaals aan dat de bewaker (R. (...)) waarschijnlijk een handlangster was van de bende, waardoor er uiteindelijk wel sprake is van rechtstreeks contact.

d. Betreffende de terugkeer naar Ciudad Delgado, thuis van de schoonzus, in de nacht van 11 op 12.12.2019

Verzoekers geven aan dat zij zich bij de schoonzus begaven met als doel een katholieke feestdag te vieren (maagd van Guadeloupe). Ze deden dit om toch nog een normaal leven te proberen leiden. Verzoeker gaf aan dat zijn aandacht ietwat verslapte op dat moment en hij nog steeds zijn familie wenste te zien (p. 11 GV verzoeker).

Op 12.12.2019 's morgens werd er op de deur geklopt door de jongeren van de bende die reeds de kinderen van verzoekers aanspraken. Dit was de eerste fysieke ontmoeting van verzoekers met hun belagers. Dit was het moment waarop hun leven veranderde en zij drastische beslissingen namen doordat de bedreiging tangibel werd (p. 11 e.v. GV verzoeker).

e. Betreffende de modus operandi van de bendeleden in het algemeen

Men dient verwerende partij erop te wijzen dat er van verzoekers niet kan worden verwacht dat zij een verklaring geven voor de modus operandi van de bendes. Die is niet gekend en de bendes doen wat ze willen.

Men wijst er eveneens op dat de bendes niet-georganiseerde criminele entiteiten zijn waardoor de modus operandi soms onverklaarbaar is of in ieder geval onvoorzienbaar.

f. Betreffende de aangehaalde laattijdige indiening van de klacht

Verzoekers volharden dat zij bij de politiediensten alle incidenten aanhaalden en niet alleen het laatste van december 2019. Zij hebben echter geen invloed op wat de politiediensten besluiten te schrijven. Men herinnert verwerende partij dat de politiediensten in El Salvador zeer corrupt zijn en soms getuigen van incompetentie in het verder helpen van de bevolking.

Er dient opgemerkt te worden dat de psychologe, door de toestand van de tweede verzoekster, expliciet aangaf dat verzoekster elk contact diende te vermijden met haar vader om de stress en het ondergaan trauma tegen te gaan. Dit betekent dat verzoekers getracht hebben een lijn te trekken met de voorgaande incidenten en er niet achter zochten om nieuws te krijgen over het vervolg van de klacht. Waar verwerende partij dit probeert te beschouwen als nalatigheid, is er echter sprake van een gezonde mentale toestandskwestie (p. 14 GV verzoeker).

g. Betreffende het aankopen van vliegtickets voor een plezierreis

Verzoekers geven aan dat zij deze reis besloten uit te voeren omdat de Rechtbanken op dat moment gesloten waren. Bovendien hadden ze nog geen rechtstreekse bedreigingen gekregen in persoon waardoor ze dachten dat hun fysieke tijdelijke verplaatsing geen verandering in de zaak zou brengen.

h. Betreffende het vervolg van de problemen na het vertrek uit El Salvador

Er vonden drie incidenten plaats na het vertrek van verzoekers:

- In januari lieten handelaars aan Y. (...) weten dat ernaar haar gevraagd werd (p. 12 GV verzoeker)

- In juli kwamen de bendeleden bij Y. (...) thuis

- Op 6 september kwamen de bendeleden bij R. (...) bevragen waar verzoekers waren. R. (...) meldde dit aan de broer van verzoeker (hierna werden de uitgeleverde video's opgenomen) (p. 13 GV verzoeker)

Men dient op te merken dat verzoeker hierover zeer duidelijk is geweest. Er is geen sprake van het plotsklaps opnieuw activeren van de bedreiging. Er vonden twee nieuwe incidenten plaats na het vertrek van verzoekers, zopals er echter voordien incidenten plaatsvonden voor hun vertrek. Dit is geen vreemde gang van zaken, in tegenstelling tot wat verwerende partij wil laten uitschijnen. Het ritme verandert niet plots.

1.3. De vervolging van verzoekers conform aan artikel 1A van het Verdrag van Genève

a. vervolgingsgrond

Verzoekers maken gewag van hun profiel als advocaten die de interesse van bendeleden van de bende 18 aanwakkerde en ervoor zorgde dat hen werd gevraagd samen te werken in bepaalde strafzaken.

Men benadrukt dat verwerende partij de identiteit, herkomst en beroepsactiviteit van verzoekers NIET betwist, waardoor vaststaat dat zij advocaten waren in El Salvador.

Er werden voldoende redenen aangehaald en er werd voldoende geïllustreerd dat verzoekers prooi waren aan persoonlijke vervolging, gebaseerd op hun profiel.

Indien de bedreigingen die plaatsvonden niet als geloofwaardig worden geacht door Uw Raad dient men te benadrukken dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd in de redenering dat een profiel niet volstaat om een vervolgingsvrees aan te halen.

Ten eerste is er in dit dossier geen sprake van het louter aanhalen van een profiel als vervolgingsgrond aangezien verzoekers uiteengezet hebben hoe zij reeds slachtoffer waren van (doods)bedreigingen om samen te werken vanwege de bende 18. De vervolging vond dus al plaats. Er schuilt effectief een persoonlijk relaas achter waardoor de vervolgingsgrond wijst op een persoonlijke vervolging, op basis van de beroepsactiviteit van de verzoekers.

Ten tweede indien Uw Raad – per impossibilie – acht dat het relaas van verzoekers ongeloofwaardig is, dient te worden opgemerkt dat er in ieder geval een persoonlijke vrees tot vervolging kan worden gelinkt aan het simpelweg bestaan van het profiel in casu.

Zo worden er inderdaad sommige profielen als meer kwetsbaar geïdentificeerd dan andere in El Salvador, door onder andere de UNHCR.

(...)

Dezelfde bron maakt gewag van het feit dat familieleden van zulke risicoprofielen eveneens een gevaar lopen, zoals eerder werd aangehaald in huidig verzoekschrift.

(...)

(UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Asylum-Seekers from El Salvador, <https://www.refworld.org/pdfid/56e706e94.pdf>)

Verschillende verhalen in de pers getuigen van de kwetsbaarheid van advocaten in de praktijk in El Salvador en bevestigen de theoretische principes hierboven vermeld:

- <https://m.elsalvador.com/noticias/nacional/mato-a-su-abogada-y-a-su-avudante-para-no-pagaruna-deuda/523739/2018/>

- <https://translate.google.com/sv/translate?hl=en&sl=es&u=https://historico.elsalvador.com/historico/459838/abogado-es-asesinado-en-usulutun.html&prev=search&pto=aue>

- <https://historico.elsalvador.com/historico/459838/abogado-es-asesinado-en-usulutun.html>

- <https://www.laprensagrafica.com/elsalvador/Ascsinan-a-abogado-que-llcgo-a-cobrarlc-apandillcro-que-dcfndio-20160420-0039.html>

- <https://translate.google.com/sv/translate?hl=en&sl=es&u=https://www.laprensagrafica.com/elsalvador/Ascsinan-a-abogado-que-llcgo-a-cobrarlc-apandillcro-que-dcfndio-20160420-0039.html&prev=search&pto=aue>

De kwetsbaarheid vloeit ook voort uit het feit dat advocaten bijzonder nuttig zijn voor bendes indien strafzaken vorm krijgen voor de rechtbank en zij hun verdediging dienen te organiseren. Dit is de gewoonlijke infiltratie in hogere beroepen vanwege de bendes zoals ook wordt uitgevoerd in politiediensten, met als doel contacten te hebben in hogere sferen.

Dit verhaal strookt met de meest recente bronnen die getuigen van de situatie in El Salvador.

Men dient bijgevolg de opmerkingen en tegenargumenten die zullen volgen steeds in het licht te zien van de gegeven veiligheids-, politieke en economische situatie in El Salvador.

Men dringt erop aan dat ook verwerende partij een beslissing wordt geacht te nemen in het licht van die context. Er dient steeds rekening te worden gehouden met de cultuur, de waarden, de gebruiken, de mentaliteit en het dagelijkse leven van verzoeker van het gegeven dossier bij de evaluatie van de noodzakelijke bescherming.

De huidige context in El Salvador is problematisch en complex. Het gewelddadig optreden van verschillende omniprésente bendes zorgt voor het verspreiden van terreur bij de bevolking:

(...)

Het relaas van verzoekers duidt precies op dit fenomeen.

(...)

(Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador, 23 avril 2018, Conseil des droits de l'homme, 18 juin – 6 juillet 2018, <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/G18/116/65/PDF/G1811665.pdf?OpenElement>)

(...)

International Crisis Group, El Salvador's politics of perpetual violence, 19.12.2017, <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>

(...)

International Crisis Group, El Salvador's politics of perpetual violence, 19.12.2017, <https://www.crisisgroup.org/latin-america-caribbean/central-america/el-salvador/64-el-salvadors-politics-perpetual-violence>

(...)

(OSAC, El Salvador 2019: Crime and Safety Report, <https://www.osac.gov/Country/ElSalvador/Content/Detail/Report/dl222be6-4e5d-461f-912c-15f4aec90b02>)

Men voegt hieraan toe dat het feit dat verzoeker een tijdlang in België (Europa) is verbleven en een asielaanvraag in link met één van de prominente bendes in El Salvador heeft afgelegd (en zodus heeft beschuldigd van misdaden) reeds een reden tot vervolging inhoudt in geval van gedwongen terugkeer."

Verzoekende partijen geven vervolgens een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

In ondergeschikte orde menen verzoekende partijen in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij gaan achtereenvolgens in op het begrip 'gewapend conflict' en het begrip 'willekeurig geweld'.

Onder verwijzing naar door hen geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en landeninformatie afkomstig van het Georgetown Institute for Women, Peace and Security en International Crisis Group betogen verzoekende partijen vervolgens dat het bendege geweld op een zodanig niveau is dat iedereen er het slachtoffer van kan zijn, waardoor de criteria van het gewapend conflict vervuld zijn. Zij benadrukken tevens dat zij *"in casu een duidelijk bekleden, behorend tot een risicogroep geïdentificeerd door de UNHCR, waardoor zij persoonlijk en geïndividualiseerd geïdentificeerd worden door hun belagers, de bende 18, conform artikel 48/4 a en b"*. Daarnaast menen zij aan de hand van informatie van International Crisis Group en Human Rights Watch en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat zij, in hun individuele geval en met de gegeven omstandigheden, ruimschoots aantonen geen bescherming te hebben verkregen, rekening houdend met het feit dat de bewijsstandaard hierin laag is. Verzoekende partijen wensen tevens de aandacht van de Raad te trekken op het feit dat meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van hun asielaanvraag te hebben verkregen, een risico lopen voor hun leven. Zij citeren in dit verband uit het rapport *"Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse"* van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Zij stellen dat waar meerdere rapporten vaststellen dat de terugkeer van Salvadoranen hun leven kan kosten, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in gebreke blijft aan te tonen dat dit voor hen niet het geval zal zijn. Zij menen bij terugkeer het risico te lopen om opnieuw te worden bedreigd door dezelfde belagers. Het feit dat zij hun asielaanvraag reeds uit de doeken hebben gedaan bij de Belgische autoriteiten maakt hen nog kwetsbaarder bij de bendes die tijdens de procedure werden geciteerd en voormeld rapport bevestigt dit, aldus verzoekende partijen.

In uiterst ondergeschikte orde betogen verzoekende partijen dat het gepast is de bestreden beslissingen te vernietigen en hun dossier terug te sturen naar het CGVS.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 april 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus *"El Salvador. Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020 en de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel *in casu* geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het

onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Aangaande de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij op basis van zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en evenmin dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, nu (i) uit de door hem en verzoekster afgelegde verklaringen blijkt dat de reden waarom bendeleden hem in de periode van december 2018 tot december 2019 afpersten puur crimineel en economisch van aard was, (ii) hij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk persoonlijk geviséerd werd door een criminele bende in El Salvador, noch dat hij daarom bij terugkeer vergeldingen vreest van hen aangezien er vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees en (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (C) de door hem en verzoekster neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze beslissing. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die verzoeker in het kader van zijn verzoek heeft aangehaald en dat in het kader van zijn verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen, die een eigen advocatenkantoor hadden, verklaren niet te kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, El Salvador, omdat zij daar de bende 18 vrezen. Zij wijzen er vooreerst op dat hun zonen naar Spanje zijn gevlucht omwille van problemen met leden van de bende MS-13 die wilden dat zij met hen samenwerkten. Vervolgens verklaren zij dat zij van de conciërge van hun appartementsgebouw in de kolonie Medica hadden vernomen dat twee mannen naar hen waren komen vragen en wilden dat zij enkele bendeleden zouden verdedigen in rechtszaken. Verzoekende partijen zouden hierna besloten hebben te verhuizen naar de kolonie Zacamil. Het advocatenkantoor bleef evenwel in de kolonie Medica. Op 12 augustus 2019 zou de conciërge verteld hebben dat een lid van de bende 18 was langsgesproken die opnieuw vroeg dat zij enkele bendeleden zouden verdedigen in rechtszaken en bovendien ook nog 5000 dollar vroeg. Verzoeker zou daarop via de conciërge 1000 dollar hebben overhandigd. Op 4 september 2019 zou dat bendelid opnieuw bij de conciërge zijn langsgesproken en opnieuw gevraagd hebben naar het geld en de samenwerking. Hij zou verzoekende partijen tevens met de dood bedreigd hebben indien zij niet zouden gehoorzamen. Op 7 september 2019 zouden verzoekende partijen besloten hebben om ook het advocatenkantoor van de kolonie Medica naar de kolonie Zacamil te verhuizen en van thuis uit te werken. Ondertussen kochten zij op 10 november 2019 vliegtickets voor een reis naar Brussel om zich te kunnen ontspannen en de stad Brugge te bezoeken. Van 11 tot 12 december 2019 zouden verzoekende partijen voor een nacht bij verzoekers schoonzus in Ciudad Delgado hebben verbleven, toen op 12 december in de ochtend een jongere aan de deur stond, die vroeg waarom zij zich daar aan het verstoppen waren en eiste dat zij hen zouden bijstaan in enkele strafzaken. Hierna zouden verzoekende partijen meteen terug naar het huis in de kolonie Zacamil vertrokken zijn. Op 14 december 2019 zou verzoeker klacht hebben ingediend. Op 24 december 2019 verlieten verzoekende partijen El Salvador. Sinds zij in België zijn, zouden de bendeleden nog enkele keren bij verzoekers schoonzus in Ciudad Delgado zijn langsgeweest en ook in de kolonie Zacamil naar hen zijn komen vragen. Op 31 januari 2020 en eind juli 2020 zouden de bendeleden bij verzoekers schoonzus naar verzoekende partijen gevraagd hebben en verzoekster beledigd hebben. Op 6 september 2020 zouden de bendeleden langs de kolonie Zacamil gekomen zijn en aan de bewaker gevraagd hebben waar verzoekende partijen waren. Ook op 7 oktober 2020 zou een jongere zijn teruggekeerd die de 'patronus' wou spreken.

Ter staving van hun verzoek legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten, hun identiteitskaarten, verzoekers rijbewijs, documenten van het advocatenkantoor, badges van hun beroep als advocaat, hun diploma's en een aangifte bij de politie voor, alsook fotokopieën van een document met de Facebook-pagina van het advocatenkantoor, van enkele nieuwsartikelen over bendegeweld in El Salvador en krantenartikelen over advocaten in El Salvador, van een lijst van notarissen, van een verslag van de psychologe van verzoekster in België, van het bewijs van de aankoop van de vliegtickets en van de verblijfskaarten van hun zonen als vluchteling in Spanje (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De paspoorten, identiteitskaarten, diploma's, documenten en badges van het advocatenkantoor, de lijst van notarissen, de vliegtickets en verzoekers rijbewijs hebben betrekking op de identiteit, de nationaliteit, de reisweg en de beroepsactiviteiten van verzoekende partijen. Dit zijn elementen die hier niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. Ook de nieuwsartikelen over bendegeweld in El Salvador en de krantenartikelen over advocaten in El Salvador houden geen verband met de door verzoekende partijen ingeroepen feiten en verwijzen slechts naar de algemene situatie in El Salvador. De verblijfskaarten van de zonen van verzoekende partijen in Spanje tonen aan dat de zonen van verzoekende partijen in Spanje een verblijfsrecht hebben in verband met hun verzoeken om internationale bescherming daar.

Deze stukken zeggen niets over de persoonlijke nood aan internationale bescherming van verzoekende partijen zelf. De door verzoekende partijen voorgelegde aangifte bij de politie bevat louter de verklaringen van verzoeker over (enkele van) de door hen aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker een aangifte heeft gedaan, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze aangifte worden vermeld. Het psychologisch verslag van 9 november 2020 geeft enkel aan dat verzoekster een psychologe zag inzake de problemen van haar en verzoeker en de vlucht uit El Salvador en inzake de dood van haar vader. Dit verslag heeft een subjectief karakter daar dit enkel de verklaringen van verzoekster bevat en is dan ook geen sluitend bewijs van de feiten en vrees die volgens verzoekende partijen hebben geleid tot hun vlucht uit El Salvador.

De Raad besluit dat verzoekende partijen een zekere inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan de verklaringen van verzoekende partijen over de door hen voorgehouden problemen in El Salvador geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de problemen van hun zonen met leden van de bende MS-13 verband houden met hun eigen voorgehouden problemen. De bestreden beslissingen bevatten wat dit betreft in hoofde van verzoeker de volgende motieven:

“Wat betreft het incident dat uw zoon K. (...) op 15 december 2018 zou hebben meegemaakt, dient te worden opgemerkt dat deze feiten geen aantoonbaar verband hebben met jullie beweerde problemen. Immers is dit incident met betrekking tot jullie zoon K. (...) met de bende MS-13 in San Pedro Perulapan niet gelinkt aan jullie problemen in El Salvador aangezien het een andere bende betreft (CGVS, p.2 en 7). Bij dat eerste incident was uw zoon K. (...) in een verkeerde zone en bedreigde de bende MS-13 hem indien hij zich daar opnieuw zou begeven (CGVS, p.2; 7, CGVS. (...)B, p.7). De bedreiging was bovendien niet rechtstreeks, en het was de zus van zijn vriendin die het aan K. (...) vertelde aan de telefoon (CGVS. (...)B, p.11). Gevraagd of de ouders van de vriendin van K. (...) nog problemen hebben ondervonden met de bendeleden, verklaart u dat de vriendin van K. (...) nu bij K. (...) in Madrid woont en dat u de situatie daar niet dus niet kent (CGVS. (...)B, p.11). Uit niets blijkt dat u een vrees zou moeten koesteren voor de bende MS-13 in San Pedro Perulapan.

Enkele weken later, namelijk op 28 december 2018 zouden bendeleden K. (...) en B. (...) hebben aangesproken aan het huis van uw schoonzus (CGVS, p.7, CGVS. (...)B, p.8). Ze wouden dat ze met hen zouden samenwerken en ze zouden hebben geweten dat jullie, hun ouders, advocaten waren. Na dit incident overtuigden jullie hen om uit El Salvador te vluchten, en één maand later, op 1 februari 2019 nam K. (...) het vliegtuig naar Spanje (CGVS, p.9; CGVS. (...)B, p.8). B. (...) moesten jullie blijkbaar nog langer overtuigen, en hij nam op 1 april 2019 het vliegtuig naar Spanje nadat hij de nodige documenten voor de universiteit in orde had gebracht (CGVS, p.5 en 9). Dat jullie K. (...) en B. (...) moesten overtuigen te vluchten uit El Salvador en dat B. (...) maar liefst twee maanden na K. (...) vertrok, ondermijnt de ernst van de vrees voor vervolging door de bendeleden. Bovendien blijkt uit jullie asielrelaas allerminst dat B. (...) en K. (...) in de maand(en) voor het vertrek uit El Salvador nog verdere problemen zouden hebben gekend.”

Door in hun verzoekschrift in het algemeen aan te voeren dat bendes er voor bekend staan om snel linken te leggen met de resterende familieleden in geval van bedreigingen, waardoor de bedreiging die ten aanzien van één persoon wordt geuit, ook gevaarlijke consequenties kan hebben voor de resterende leden van het kerngezin van die persoon, maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat het incident van 15 december 2018 met hun zoon K. verband houdt met hun eigen problemen, die zij verklaarden te hebben met een andere bende op een andere plaats en ervoor zorgde dat de familie reeds een eerste keer kwetsbaar werd opgesteld en gekend was door de bende. Voorts is ook de Raad van oordeel – en verzoekende partijen betwisten niet – dat de ernst (en de geloofwaardigheid) van hun vrees ondermijnd wordt door de vaststellingen dat verzoekende partijen hun zonen moesten overtuigen om te vluchten uit El Salvador, dat de oudste zoon van verzoekende partijen pas twee maanden na hun

jongste zoon vertrok en dat niet blijkt dat hun zonen na het tweede incident van 28 december 2018 in de maanden voor hun vertrek uit El Salvador nog verdere problemen zouden hebben gekend.

Daarnaast motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt over het gebrek aan daadkracht van de benedeleden:

“Op 2 februari 2019, ongeveer een maand na het incident met K. (...) en B. (...) en de bende 18, zou de bende contact met jullie hebben opgenomen, zij het dat dit onrechtstreeks gebeurde (CGVS, p.9 en 14; CGVS. (...)B, p.3 en 8). Jullie conciërge van het appartementsgebouw in de kolonie Medica vertelde dat twee benedeleden zouden zijn langsgekomen. Ze eisten 5000 dollar en wouden dat jullie hen zouden helpen in strafzaken (CGVS. (...)B, p.8). Na dit incident verhuisden jullie naar de kolonie Zacamil (CGVS. (...)B, p.9). Jullie werkten nog in het advocatenkantoor in de kolonie Medica, maar probeerden minder ter plaatse te komen (CGVS, p.6; CGVS. (...)B, p.11). Na dit incident ondervonden jullie geen verdere problemen met de benedeleden (CGVS, p.14 en 15; CGVS. (...)B, p.9): op geen enkel moment werden jullie geconfronteerd met benedeleden die het geld kwamen innen of hun eis om samenwerking kracht bijzetten, hoewel jullie al die tijd actief bleven in het advocatenkantoor. Dergelijk gebrek aan daadkracht valt maar moeilijk te rijmen met het niets ontziende karakter dat u deze bende aanmeet.”

Door er in hun verzoekschrift op te wijzen dat zij een maximum aan voorzorgsmaatregelen trachtten te nemen om zich te beschermen tegen de benedeleden, waaronder een verhuis uit de kolonie Medica en minder vaak daar gaan werken, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de vaststelling dat zij op geen enkel moment werden geconfronteerd met benedeleden die het geld kwamen innen of hun eis om samenwerking kracht kwamen bijzetten, hoewel zij al die tijd actief bleven in het advocatenkantoor in de kolonie Medica. Het betoog van verzoekende partijen dat *“(a)anhalen dat er zich geen incidenten meer voordeden (...) geen grondslag (vindt) in het feitenrelaas en (...) te relativieren (is) aangezien er wel een nieuw incident plaatsvond in augustus hetzelfde jaar”* is niet dienstig tegen de motivering van de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen (zelf) op geen enkel moment werden geconfronteerd met benedeleden die het geld kwamen innen of hun eis om samenwerking kracht kwamen bijzetten. Wat betreft de doodsb bedreiging die zou hebben plaatsgevonden in augustus 2019, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker overigens op goede gronden als volgt overwogen:

“Pas zes maanden later, op 12 augustus 2019, zou een bendelid opnieuw zijn langsgekomen bij de conciërge in de kolonie Medica (CGVS, p.9 en 14). Hierop besloot u via de conciërge 1000 dollar aan het bendelid te overhandigen (CGVS, p.10; CGVS. (...)B, p.12). De conciërge vertelde u dat op 4 september 2019 het geld zou zijn opgehaald. Het bendelid vermeldde daarbij nog altijd te willen samenwerken met jullie en uitte doodsb bedreigingen indien jullie zouden weigeren hen te helpen (CGVS, p.10). Het CGVS merkt op dat het toch wel merkwaardig is dat elke communicatie met deze bende via derden verliep. Er kan niet worden ingezien waarom deze bende zich niet rechtstreeks tot u zou wenden. De benedeleden informeerden enkel de conciërge van het appartementsgebouw in de kolonie Medica, en kwamen pas bij het huis in de kolonie Zacamil toen jullie al in België waren. U beweert nochtans dat de benedeleden zich in de gemeenschap tegenover jullie wijk in de kolonie Zacamil bevonden (CGVS, p.13; CGVS. (...)B, p.4). De benedeleden hebben jullie ook nooit telefonisch gecontacteerd (CGVS. (...)B, p.11). Dat de benedeleden nooit tot bij jullie konden komen toen jullie nog in El Salvador waren, maar wel tot bij uw schoonzus in Ciudad Delgado, en dan na jullie vertrek opnieuw bij uw schoonzus en wel bij het huis in de kolonie Zacamil, is merkwaardig.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De commissaris-generaal vervolgt:

“Wat er ook van zij, op 7 september 2019 zouden jullie hebben besloten het advocatenkantoor van de kolonie Medica te verhuizen naar jullie verblijfplaats in de kolonie Zacamil (CGVS, p.11). Dient te worden opgemerkt dat u na de verhuis naar de kolonie Zacamil geen verdere problemen heeft gehad met de benedeleden (CGVS, p.14 en 15). Men vroeg u niet langer te werken voor hen, noch eiste de bende bijkomende betalingen hoewel er initieel toch 5000 dollar gevraagd werd. Opnieuw rijzen er ernstige twijfels bij deze beweerde handelswijze.”

Waar verzoekende partijen opmerken dat hun huis in Zacamil een bijzondere beveiliging had waardoor de bendes ontmoedigd werden om het huis met gemak te betreden en dat ook niet kan worden uitgesloten dat hun profiel en status enige ontmoediging bij de bendes veroorzaakte om rechtstreeks contact te leggen, werpt zich de vraag op naar de ernst van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging. Waar verzoekende partijen nog stellen dat verzoeker tijdens het verhoor meermaals aangaf dat de conciërge waarschijnlijk een handlangster was van de bende, waardoor er uiteindelijk wel sprake is van rechtstreeks contact, wijst de Raad erop dat het slechts om een vermoeden gaat en dat verzoeker

nooit enige vrees heeft geuit ten opzichte van de conciërge die hem op de hoogte bracht van de eisen van de bende 18. Door voorts louter te herhalen dat het doel van de bende wijzigde en dat geld een minder belangrijk gegeven werd, doen verzoekende partijen de twijfels die bij de handelswijze van de bende zijn gerezen niet teniet.

In de bestreden beslissingen wordt verder nog op goede gronden als volgt gesteld in hoofde van verzoeker:

“Het was pas drie maanden later, toen jullie besloten naar uw schoonzus in Ciudad Delgado te gaan in de nacht van 11 op 12 december 2019, dat jullie opnieuw problemen zouden hebben ondervonden met de bende (CGVS, p.11). Het is opmerkelijk dat jullie terugkeerden naar deze plaats. Immers is dit de plaats waar de bendeleden jullie zonen op 28 december 2018 zouden hebben bedreigd. Dat u zich op deze manier blootstelde aan de bende, doet ernstige vragen rijzen bij de zogenaamde vrees die u op dat moment had. Het is bovendien zeer opmerkelijk dat jullie daar quasi onmiddellijk gevonden werden, terwijl de bendeleden jullie tijdens jullie langdurig verblijf in jullie eigen huis in de kolonie Zacamil nooit bezocht of aangesproken hebben. Jullie “veronderstelden dat niemand het huis wist zijn.” (CGVS, p.14). Nochtans hebben de bendeleden deze locatie achteraf dan wel kunnen opsporen, wel zeer toevallig nadat jullie uit El Salvador waren gevlucht.”

Door in hun verzoekschrift aan te geven dat zij zich bij de schoonzus van verzoeker begaven met als doel een katholieke feestdag te vieren *“om toch nog een normaal leven te proberen leiden”*, trachten verzoekende partijen hun gedrag te vergoelijken zonder evenwel de pertinente vragen die rijzen bij dit risicogedrag te verhelderen. Voorts bieden verzoekende partijen niet de minste verklaring voor de eveneens zeer pertinente vaststelling dat het zeer opmerkelijk is dat zij bij de schoonzus van verzoeker *quasi* onmiddellijk gevonden werden, terwijl de bendeleden hen tijdens hun langdurig verblijf in hun eigen huis in de kolonie Zacamil nooit bezocht of aangesproken hebben.

Daarbij komt dat er ernstige twijfels rijzen bij de verklaringen van verzoekende partijen over de *modus operandi* van de bendeleden. In de bestreden beslissingen wordt dit in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Nadat ze al op 28 december 2018 tegen B. (...) en K. (...) zeiden dat ze met jullie als advocaten wouden samenwerken, hebben de bendeleden nooit concreet gezegd wat jullie moesten doen of meer informatie over de rechtszaken gegeven (CGVS, p.14; CGVS. (...)B, p.12). Uw vrouw antwoordt op de vraag of de bendeleden ooit verteld hebben over de rechtszaken dat het nooit zover is gekomen (CGVS. (...)B, p.12). Bovendien bleef het nog altijd bij het uiten van dezelfde bedreigingen van in februari 2019, waarbij zij geld en samenwerking vroegen, maar gingen de bendeleden niet over tot verdere actie toen jullie daar niet op in gingen. Ze vroegen op 12 december 2019 waarom jullie bij uw schoonzus waren en eisten nogmaals met hen samen te werken (CGVS, p.11; CGVS. (...)B, 10). Echter, bij elke bedreiging lieten de bendeleden na om te verduidelijken wat de samenwerking juist inhield, en werd niks concreet afgesproken. Dat u geen informatie heeft over wat die samenwerking zou inhouden voor u en uw partner, is toch wel zeer merkwaardig.”

Door in hun verzoekschrift te laten gelden dat er van hen niet kan worden verwacht dat zij een verklaring geven voor de *modus operandi* van de bendes en dat *“de bendes niet-georganiseerde criminele entiteiten zijn waardoor de modus operandi soms onverklaarbaar is of in ieder geval onvoorzienbaar”*, weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen dat deze werkwijze *“toch wel zeer merkwaardig”* is.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker de volgende terechte vragen bij de manier van handelen van verzoekende partijen sinds de bedreigingen door de bendeleden zouden hebben plaatsgevonden:

“Zo is het merkwaardig dat jullie tot na het incident op 12 december 2019 wachtten met het indienen van een klacht (CGVS, p.13; CGVS. (...)B, p.12). De klacht betrof enkel het incident op 12 december, en het feit dat jullie toen het kantoor zouden hebben gesloten (CGVS. (...)B, p.12), merkwaardig genoeg niet wat er voorafgaand allemaal zou zijn gebeurd. Uw vrouw verklaarde dat het belangrijk was om klacht neer te leggen aangezien de bendeleden mensen ontvoeren en ze wou dat er een spoor zou zijn voor familie en kinderen, en zodat de politie een onderzoek zou starten (CGVS. (...)B, p.12). Het feit dat u heeft nagelaten om zich te informeren over de stand van zaken, ondermijnt evenwel in sterke mate uw geloofwaardigheid en doet twijfelen aan de intenties waarmee u naar de autoriteiten stapte. Gevraagd of u nog iets hebt gehoord over de klacht antwoordt uw vrouw dat jullie niks meer vernamen: “Ik denk dat ze het niet meer opgevolgd hebben, want ze konden me niet meer contacteren”, zo zegt zij daarover (CGVS. (...)B, p.12). Er kan evenwel wel degelijk verwacht worden dat jullie, ook als advocaten bekend

met het rechtssysteem, meer betrokken zouden zijn hierbij. Een en ander doet toch vermoeden dat u deze klacht louter indiende met het oog op het verwerven van "bewijs" voor uw asielaanvraag. Verder is het feit dat jullie op 10 november 2019 vliegtickets kochten voor een plezierreis, midden in de bedreigingen door bendeleden, opmerkelijk te noemen (CGVS, p.7). De reis was bedoeld voor uw vrouw om zich te kunnen ontspannen (CGVS, p.13 en 16; CGVS. (...)B, p.5), blijkbaar niet om te ontsnappen aan de doodsb bedreigingen vanwege de bendeleden. Dit ondermijnt andermaal jullie zagezegde nood aan bescherming. U verklaart zelf ook dat de "vlucht was bedoeld om weg te zijn, niet met de bedoeling om te blijven" (CGVS, p.13). Dat jullie besloten de reis te laten doorgaan, ook na het incident op 12 december 2019, maar dan na enkele dagen na jullie aankomst in België toch beslisten in om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (CGVS, p.7; CGVS. (...)B, p.6), doet vragen rijzen bij de verklaringen over de oorspronkelijke reden voor jullie reis naar België. Gevraagd aan uw vrouw waarom jullie dan toch besloten in België te blijven en een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, antwoordt ze dat ze zich slecht voelde, en dat u daarop zei: "Waarom blijven we dan niet hier?" (CGVS. (...)B, p.5-6). Jullie bleven vaag in jullie verklaringen over de reis naar België, de intentie van deze reis en het moment waarop jullie beslisten niet meer terug te keren naar El Salvador."

Verzoekende partijen stellen te volharden dat zij bij de politiediensten alle incidenten aanhaalden en niet alleen het laatste van december 2019. Dit is evenwel een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met de verklaringen die verzoekster op het CGVS aflegde, met name dat zij sprak over het incident van 12 december, een gedeelte van wat de jongere had gezegd, en dat ze het kabinet gesloten hadden, enkel dat (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 12). Het betoog van verzoekende partijen over de corruptie en incompetentie van de politiediensten in El Salvador is dan ook niet dienstig. Waar verzoekende partijen nog opmerken dat de psychologe van verzoekster expliciet aangaf dat verzoekster elk contact diende te vermijden met haar vader taal om de stress en het ondergane trauma tegen te gaan en dat dit betekent dat zij getracht hebben een lijn te trekken met de voorgaande incidenten en er niet achter zochten om nieuws te krijgen over het vervolg van de klacht, verklaren zij niet waarom verzoeker, die geen psychologische problemen heeft, de door hen ingediende klacht niet verder heeft opgevolgd. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker *in casu* wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van de vrees voor vervolging van verzoekende partijen. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten.

Door nog aan te geven "dat zij deze reis besloten uit te voeren omdat de Rechtbanken op dat moment gesloten waren" en dat zij bovendien in persoon nog geen rechtstreekse bedreigingen hadden gekregen waardoor ze dachten dat hun fysieke tijdelijke verplaatsing geen verandering zou brengen in de zaak, reiken verzoekende partijen geen verklaring aan voor de vaststelling dat zij pas op het Belgisch grondgebied beslisten om niet meer terug te keren naar het land waar zij voor hun leven stellen te vreezen.

Wat betreft de gebeurtenissen na het vertrek van verzoekende partijen uit El Salvador, wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker terecht op het volgende:

"Verder wijst het CGVS nog op het weinig aannemelijke vervolg van uw problemen sinds het vertrek uit El Salvador. Met name het feit dat de bende sinds jullie verblijf in België plots wel actief naar jullie op zoek zou zijn, lijkt in schril contrast met hoe zij eerder zouden hebben gehandeld.

Sinds jullie verzoek tot internationale bescherming in België zouden de bendeleden wel tot aan de toegangspoort van de kolonie Zacamil zijn gekomen en zouden ze nog tweemaal bij uw schoonzus in Ciudad Delgado zijn langsgeweest. Op 31 januari 2020 zouden bendeleden bij haar op bezoek zijn geweest (CGVS, p.12; CGVS. (...)B, p.2). Eind juli zouden de bendeleden opnieuw aan haar deur gestaan hebben en naar uw vrouw gevraagd hebben (CGVS, p.12, CGVS. (...)B, p.10). Op 6 september 2020 zouden bendeleden tot bij de bewaker aan het huis in de kolonie Zacamil gekomen zijn (CGVS, p.13; CGVS. (...)B, p.11). Op 7 oktober 2020 werd u gebeld door uw broer die vertelde dat dezelfde jongere van 6 september was teruggekeerd, en dat hij vroeg om de 'patronus' te spreken en dat hij met de 'bazen wou samen zitten' (CGVS, p.13; CGVS. (...)B, p.11). Het is niet geloofwaardig dat de bende zou wachten tot na uw vertrek uit El Salvador om met u samen te zitten en een en ander te bespreken. Bovendien filmde uw broer het zagezegde bendelid (CGVS, p.3 en 17; CGVS. (...)B, p.4 en 11). Dat hij zich zo dicht bij een persoon zou begeven die jullie met de dood bedreigde en gedurende

enkele minuten bleef filmen, ondermijnt de vrees voor de benedeleden en doet vermoeden dat hier een en ander in scène werd gezet.

Verder stelt het CGVS vast dat zowel uw schoonzus en uw broer op de plaatsen wonen waar de benedeleden meerdere keren zijn langsgekomen (CGVS, p.3 en 16-17). U verklaart daarbij eerst dat zij nu ook rechtstreeks bedreigd worden door de benedeleden (CGVS, p.13), maar als er later gevraagd wordt waarom zij hun huidige woonplaatsen blijven behouden en waarom zij geen klacht indienen tegen de benedeleden, verklaart u dan weer dat zij niet rechtstreeks bedreigd worden (CGVS, p.3 en 16-17; CGVS. (...)B, p.12). Dat u hieromtrent weinig eenduidige verklaringen aflegt, moge duidelijk zijn."

Verzoekende partijen laten gelden dat er geen sprake is van het plotsklaps opnieuw activeren van de bedreiging. Zij wijzen erop dat er twee nieuwe incidenten plaatsvonden na hun vertrek en dat er voor hun vertrek ook al incidenten plaatsvonden, zodat er volgens hen geen plotse verandering van ritme is. Zij betwisten evenwel niet dat voor hun vertrek de benedeleden nooit tot bij hun huis in Zacamil waren gekomen, noch dat zij geen eenduidige verklaringen aflegden over de bedreigingen die de schoonzus en broer van verzoeker zouden hebben ontvangen. Aldus slagen zij er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Wat het profiel van verzoekende partijen als advocaten betreft, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog terecht als volgt gemotiveerd:

"Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat jullie profielen als advocaten op zich evenmin volstaan om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat ervoor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Bovendien verklaart uw vrouw enkele jaren geleden een advocaat gekend te hebben die afgeperst werd door benedeleden, maar ze heeft geen idee wat nadien gebeurd is (CGVS. (...)B, p.5). Dat ze hier niet meer over weet of nalist hierover te informeren, ondermijnt de ernst van jullie verklaarden vrees voor de benedeleden."

Verzoekende partijen wijzen erop dat onder meer door UNHCR sommige profielen, waaronder dat van advocaat, als meer kwetsbaar geïdentificeerd worden dan andere. In de door hen in het verzoekschrift aangehaalde passage uit de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van maart 2016 wordt nochtans bevestigd dat de vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond:

"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that public officials, especially those engaged in investigating or confronting organized crime – such as judges, prosecutors and attorneys – may be in need of international refugee protection on the basis of their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds"

De overige informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen werpt hier geen ander licht op.

Ook de verwijzing naar algemene informatie over de gegeven veiligheids-, politieke en economische situatie in El Salvador volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, hebben verzoekende partijen, ondanks hun profiel als advocaat en de verhoogde kwetsbaarheid die dit blijktens de in het verzoekschrift aangehaalde informatie in de huidige context van de situatie in El Salvador met zich meebrengt, niet aannemelijk gemaakt dat zij in El Salvador daadwerkelijk persoonlijk gevisieerd worden door de bende MS-13, noch dat zij daarom bij een terugkeer naar El Salvador moeten vrezen voor vergeldingen door deze bende.

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift nog aan dat *"het feit dat verzoeker een tijdlang in België (Europa) is verbleven en een asielrelaas in link met één van de prominente bendes in El Salvador heeft afgelegd (en zodus heeft beschuldigd van wandaden) reeds een reden tot vervolging inhoudt in geval van gedwongen terugkeer"*. Zij vestigen verder de aandacht van de Raad op *"het feit dat meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van asielaanvraag te hebben verkregen, een risico lopen voor hun leven"* en citeren uit het rapport *"Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse"* van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Zoals hierboven uiteengezet, maken verzoekende partijen de

door hen aangehaalde problemen met de bende MS-13 niet aannemelijk. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangestipt, kan op basis van de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Dit wordt bevestigd door de meer recente versie van deze COI Focus waaraan wordt gerefereerd in de aanvullende nota die verwerende partij op 12 april 2021 neerlegde. Verzoekende partijen brengen geen informatie bij op basis waarvan anderszins kan worden besloten. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Hun verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico, wat in de bestreden beslissingen ook terecht wordt aangestipt.

De hoger gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partijen geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de beoordeling van hun verzoek onder punt 2.3.3 van dit arrest, waarbij geconcludeerd werd dat verzoekende partijen de door hen voorgehouden problemen met leden van de bende MS-13 niet aannemelijk maken en dat de verwijzing naar hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen *in casu* ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Gelet op al het voorgaande is het betoog van verzoekende partijen dat bescherming zoeken bij de lokale autoriteiten geen optie is irrelevant.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN